

SERVÍRKOU V MONTANĚ

„Amerika to není jenom New York“

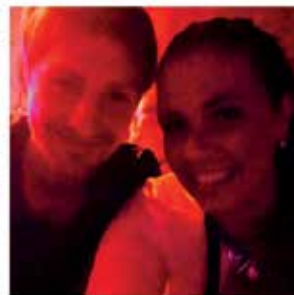
Nejdřív chtěla na Nový Zéland. Pak zjistila, že v posledních letech čím dál tím víc mladých lidí míří do Spojených států na program Work and Travel, aby si vyzkoušeli pracovní život za oceánem a pak, za vydělané peníze, procestovali Ameriku křížem krážem. Bohužel nabídka práce na Aljašce byla na letošní rok už vyčerpána, a tak si nakonec umanula, že alespoň vypadne z města a bude hledat něco, kde je také krásná a nespoutaná příroda. Nakonec u ní zvítězila Montana, země hor a medvědů grizzly, a Terka ani trochu nelituje, že s Czech-us vyrazila. Dokonce už uvažuje, že se sem příští rok vrátí.

Léto, nádherná příroda, USA,... Co víc si přát?

Servírka? Nakonec ne.

Tereza vyrazila do severozápadního státu americké padesátky s tím, že bude pracovat jako pokojská. Pak se z toho vyklubala práce servírky, teď dělá v kuchyni, a kdo ví, jestli je to konečná. Přidělili jí „studenou část“ kuchyně. Kuchařka, která tam pracuje už nějaký ten pátek, jí vyprávěla, jak to vypadá, když jsou jejich dny velmi „busy“. Přišel víkend a Tereza to zažila na vlastní kůži. Od té doby to slovíčko nesnáší. Naštěstí jí tvrdou práci vynahrazují vysoká důška, která se rozdělují mezi veškerý personál a nejenom mezi lidmi na place.

Kromě toho měla i velké štěstí na své domácí i zaměstnavatelku. Tu si nemůže vynachválit. Hostitelská rodina jí dopřává výlety na lodi, cesty za rybařením v průzračných montanských vodách, dokonce i „party lod“, na které pořádají tradiční americký zvyk a největší hobby – barbecue. Při rozhovoru jsem se z Terky snažila vydolovat nějakou nepříjemnou zkušenost. Jenže ona zarputile tvrdila, že se s ničím nepříjemným nesetkala. Myslím, že tady je opravdu co závidět.

Americký život v plné parádě.

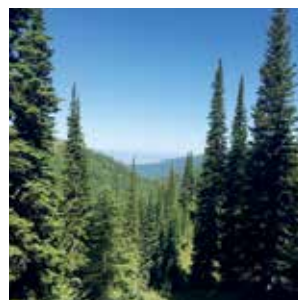
Léto v USA = spousta nových kamarádů.

Little Party Never Killed Nobody

A jak vypadá taková americká party? Všude je plno jídla! Hlavně jakého jídla! Od všeho něco: od těstovin přes burgery, chipsy, marshmallows až po výtečné drinky a osvěžující koktejly. Třešničkou na dortu je pak zbytek večera strávený ve vířivce. Tereza to svým hostitelům a americkým přátelům oplatila a připravila také českou party pro Američany. A rozhodně se nejednalo o jednoduchý úkol. Sehnat ve Spojených státech všechny naše tradiční suroviny není jen tak. Proto museli oželet třeba svíčkovou. Ale zato byl pořádný guláš s knedlíkem nebo třeba bramboračky.

„Všichni mi říkali: ‚Nejezdí do Montany, zmrzneš tam!‘ No, a je tu 35 stupňů.“

Navykla si na americké burgery a pochutnává si na slankokaramelové zmrzlině, kterou tam ochutnala poprvé. Když jsem se jí naopak zeptala, co jí tam chybí z naší kuchyně, bez váhání odpověděla, že chleba, protože v USA prý mají všechno sladké. Tereza pracuje vždy šest dní v týdnu a pak si může užít zaslouženě jeden den volna. O tomto čase se snaží podnikat tolik výletů, co jen to jde. Jeden z nejhezčích pro ni zatím byl do Glacier National Park. I když se tam vypravila v červnu, tak všude ležel sníh a mohla tam sáňkovat! Místo plné pa-

Záběry jak z National Geographic...

radoxů – někteří Američané tu jezdili na snowboardu a někteří nosili žabky. Ve Státech je prostě možné všechno. Zatímco tamní města jí příliš nenadchla, přírodu v Montaně si ale Tereza naprosto zamilovala.

Work and... TRAVEL!!!

Její dobrodružství skončí v září. Počká na kamarádku a společně se vydají na čtrnáct dní poznávat Západ. Poslední tři dny stráví v chaotickém a živém New Yorku, který mnozí stále považují za bránu Nové-

ho světa. I když na ni doma čekají školní povinnosti, změny v úrovni jazyka pociťuje už teď. Už po velmi krátké době v anglofonním prostředí začala místním obyvatelům dobře rozumět, a teď už si s nimi bez problémů o všem popovídá. ■

Terčiny zážitky si navíc můžete přečíst na jejím [terezaisontheway.blogspot.cz!](http://terezaisontheway.blogspot.cz/)

Klára Gaňová

MÍT VLASTNÍ KARIKATURU, to je americká národní tradice!

Třadvacetiletá Veronika Zárubová právě dodělala čtvrták a všechna léta na vysoké škole prožila v zahraničí. Jedno léto sice pracovala ve Španělsku, ale ta ostatní strávila na programu Work and Travel ve Spojených státech. Tak ve zkratce. Létá č. 1: housekeeping v hotelu na Cape Cod, Massachusetts. Létá č. 2: karikaturistka v Myrtle Beach, Jižní Karolína a letos? „Letos letím na Aljašku, a tam se uvidí, jestli přežiju!“

V našem povídání jsme se ale zaměřili na neobvyklou práci karikaturistky na východním pobřeží. Jak sama říká, každý v Americe musí mít svou vlastní karikaturu. Někteří si ji dokonce nechávají nakreslit každoročně. „Je to vlastně jejich národní tradice,“ vzpomíná Verča.

Když si minulý rok vybírala práci v Americe, žádné zkušenosti s kreslením karikatur neměla. „Studuji architekturu v Brně, takže něco v ruce snad mám, a když jsem si projížděla nabídku Czech-usu, právě pozice karikaturisty mě zaujala. Řekla jsem si hned: To by byl teda děsný punk!“

„Asi je potřeba, aby byl člověk hozenej do takový šílenosti, aby to všechno odstartoval.“

Získat ale takovou pozici v USA není jen tak. Zaměstnavatelé požadovali umělecké portfolio, na jehož základě zájemce vybírali. „Když mě přijali, tak jsem v tu dobu ani pořádně nevěděla, co je to karikatura. Jasně, že jsem tušila, že někdo takový sedává na Karlově mostě, ale to bylo tak všechno,“ vypráví Verča. V rámci přípravy na léto se proto zapsala do půlročního kurzu portrétování, aby obličejí líp porozuměla.

KARIKATUROVÁ ŠÍLENOST

V práci se jich sešla skupina asi patnácti lidí z celého světa, třeba i z Číny nebo z Ruska. Někteří na tom byli s kreslicími dovednostmi líp, někteří zas o level, dva níž. První týden v Myrtle Beach je nejprve zaměstnavatelé učili, jak by měli správně karikatury kreslit. „Bylo to šílený, nikdy předtím jsem žádnou karikaturu nevytvořila.“ Učili celou skupinu tím stylem, že jim dali časopis s hollywoodskými hvězdami a jeden den kreslili oči, další nos, další tvar obličejů. „Radili nám různé vychytávky, co se týkalo kresby těla, osob různého věku apod. Později s námi obličejů rozebírali a my jsme měli jmenovat výrazné rysy jednotlivých lidí.“

„Každý měl svůj styl, který nás totálně ohromoval, a my jsme se snažili pozorováním nasát co nejvíc triků.“

Dokumentce mého výtvarného tvoření.

Když se mě zeptaly, jestli je můžu nakreslit jako zombíe, myslela jsem, že si dělají srandu.

Super sličná černoška.

Já umělec v plném pracovním nasazení!

powered by STABILO

živého člověka pořádně nedostali. „Po tomto úvodním týdnu nás hodili na jedno venkovní turistické místo kousek od pláže v Myrtle Beach, kde se procházejí davy turistů, hlavně rodiny s dětmi, a měli jsme začít doopravdy kreslit! To byl vážně děsnej stres,“ vzpomíná Verča na své karikaturistické začátky. První dny kreslili jen černobíle, protože barva se nanášela airbrushem, což potřebovalo taky určitý trénink. „Asi je potřeba, aby byl člověk hozenej do takový šílenosti, aby to všechno nějak bez řeči odstartoval! Ostatně ubytování a jídlo jsme zaplatit museli, nebylo na výběr.“

OD KOMIKSOVÝCH HRDINŮ PO RYBÁŘSKÉ ÚLOVKY

Přesto toho Verča stihla nakreslit až dost. Mluvila za léto s nespočtem Američanů. „Vždy to bylo na nějaké obchodní rovině, ale občas jsme se vážně bavili o soukromých věcech, kdy mi začali vyprávět třeba rodinné příběhy a různé historky. Celé léto jsem se fakt řetala! Říkala jsem si, to je ta nejlepší práce na světě, protože za tebou chodí lidi, ty si z nich děláš srandu a v podstatě se celou dobu jen se směješ! Už jenom to, že dotyčnému řekneš, jestli by se nemohl usmívat, protože bys ho chtěla nakreslit s úsměvem, rozehrávalo různé vtipné situace.“

Měli jsme super partu lidí!

OČIMA TO VŽDY ZAČÍNÁ

Verča začíná vždy kreslit člověka od očí. Takže se dotyčný posadí a ona na něj musí chvíli zkoumavě koukat, aby si uvědomila, co je na něm nejvíce charakteristické. „Nejhorší je, když je někdo takový pěkný a nemá žádné výrazné, na kráse ubírající rýsy. Třeba když se naskytne někdo s velkýma ušima, bez servítků je uděláš větší a okolí to rozesměje. V nejlepším případě i dotyčnou osobu. Celkově člověk musí hodně umět analyzovat lidské obličej. Teď už mám takové postižení z téhle práce. Jedu si takhle ve vlaku nebo se s někým bavím, a přemýšlím, jak bych ho nakreslila.“

„Celé léto jsem si říkala: To je ta nejlepší práce na světě. Pořád se jen s lidmi směješ!“

Karikaturista ale jenom nekreslí. Musí při tom lidi také bavit. A musí se soustředit na to, aby kreslil správně. „Častokrát to může být zákazníkovi mírně trapné, když na něj cizí člověk, tedy já, upřeně zírám, proto bylo naší povinností tuto proceduru zpříjemňovat vtipky a nenáročnou konverzací plnou úsměvů. Ano, hlavně úsměvy. Těch za to léto bylo. Byla to vážně škola života. Rozhodně mě to neuvěřitelně posunulo. Jednání s lidmi, nějaké umělecké sebeprosazení, angličtina, bylo to dost náročné po všech stránkách.“

Navíc, jako všichni manažeři, i tito v Myrtle Beach karikaturisty popoháněli, aby zvládli nakreslit jeden výtvar i za sedm minut. „Když si vezmu, že doma mi to podle fotek zabere třeba dvě hodiny, tak ani nemůžu uvěřit, jak jsem to děla-

Top of the rock, podle mě jeden z nejpůsobivějších výhledů v NYC.

„Častokrát by i Picasso záviděl pochvaly.“

Verča se na Myrtle Beach setkala nespočetněkrát s přáním rodičů na ztvárnění jejich dětí jako komiksových hrdinů, takže došlo například i ke studiu Batmanova či Supermanova obleku, malé mořské víly, kovboje... Kreslila karikaturu domácích mazlíčků, taky americké bouráky i pyšníci se rybářku s metrovým úlovkem. „V Americe se fantazii meze nekladou, takže se člověk vyřádil. Největší odměnou byly komentáře lidí, ať už rodinných příslušníků, kamarádů či jen náhodných kolemjdoucích, kteří

VLASTNÍ UCHOPENÍ LIDSKÉ PODOBY

Nebylo to tedy vůbec tak, že člověk hned ze začátku věděl, jak co dělat. „První dny jsem měla ruce pěkně vyklepaný. Šlo vyloženě o kreativitu a vlastní uchopení lidské podoby. Hodně nám dala spolupráce s hlavním šéfem, manažerem, nebo studenty, co se k zaměstnavateli vraceli. Každý měl svůj styl, který nás totálně ohromoval, a my jsme se snažili pozorováním nasát co nejvíc triků. Úplně živě si pamatuju, jak jsme první dny s ostatními začátečníkama jen nevěřícně kroutili hlavou, že nic takovýho přece za stejný peníze a navíc o pár dní později nemůžeme vytvořit. No, naštěstí se člověk postupně vykresloval a zdokonaloval, samozřejmě první zákaznické oběti padly za vlast,“ směje se Verča. V průběhu tréninku, který trval asi týden, se ale ke kresbě normálního a hlavně

Pulzující ulice New Yorku plná mrakodrapů, yellow cabs a hromady lidí.

Jednoho rána jsem snídala za východu slunce na pláži v Myrtle Beach. A nebylo to vůbec zlé! :D

stáli přimáčklí za mými zády a přes ramię mi pronášeli komentáře ke každé nové lince, dotvářející podobu kreslené osoby. Častokrát by i Picasso záviděl pochvaly. Ale víš jak, Američani toho navykládají.“

VÝSTAVA KRAV A VEDLE HRAJE PITBULL

Dobrym lidem se dějí dobré věci, a tak Verča měla příležitost dost dobře podpořit svůj rozpočet na newyorském veletrhu. Auto nejlepších karikaturistů se vypravilo na New York State Fair, kde si za čtrnáct dní slušně přivydělali díky velkému počtu návštěvníků (přes milion lidí). „To si představ jako nějakou obří zemědělskou přehlídku, kde jsou třeba výstavy krav, ale do toho koncertuje Pitbull. Spousta jídla, horský dráhy a ZOO. Hrozně americká záležitost.“

„Pořád se muselo kreslit, a pořád to muselo být něco cute.“

Zní to možná snadně, ale nakreslit ale takovou vtipnou karikaturu není jen tak. „Bylo to tak, že jsme si zákazníci posadili pěkně na židličky před sebe a ti karikaturu neviděli až do doby, kdy byla dokončená. Někdy jsem kreslila a říkala jsem si u toho: Bože, to jim fakt nikdy nemůžu dát!“ Zákazníci se ale vždycky smáli. I když jim šlo třeba každý oko na jinou stranu.

„Stály za mnou pak už i fronty, tak člověk věděl, že se to lidem líbí. Ne každý se vždy dočkal pozitivních reakcí, někdy zákazníci výtvořů dokonce vrátili.“ Aby karikaturista v letovisku nalákal zájemce, musel neustále něco tvořit. „Pořád jsme museli kreslit, i když nebylo koho a vždy to muselo být něco ‚cute‘. (Američani totiž obecně rádi cute věci, hlavně když oni sami jsou pak roztomilí, haha.) Nejlepší bylo, když jsem si kreslila princeznu jen tak. A to se mi stalo, že si nějaký týpek ten obrázek koupil.“

DVEŘE DOKOŘÁN

Program Work and Travel přinesl ale Verče víc, než je léto ve Spojených státech. Všechno, co se při práci karikaturistky naučila, využívá taky teď doma. Pořádila si nezbytné výtvarné náčiní a rozesmívá své známé a jejich známé a jejich známé... V Lysicích u Brna, odkud pochází, jí například místní divadelní herci poprosili, aby jim také nakreslila karikatury. Za tuto zkušenost je vděčná, protože jí dál otevírá dveře.

„Práci bych doporučila někomu, komu nevadí smát se tři měsíce v kuse!“

„Kreslit karikatury v USA by měl někdo, kdo se nebojí komunikovat. Ani nemusí umět nějak výborně anglicky, pokud se konverzace nerozvine

k osobnějším tématům, v podstatě tam říkáš pořád dokolečka podobné věci. Někomu, kdo má umělecké sklony, jinak by ho to ani nebavilo. Kdo je společenský, akční a trošku taky duší obchodník, aby se uměl prodat. Ale hlavně někomu, komu nevadí smát se tři měsíce v kuse!“

„Kolikrát se člověk v životě podívá na Aljašku?“

STÁLE VÍC NA ZÁPAD A NA SEVER

Verča se letos v létě zase vypravila na Work and Travel program. „Chtěla jsem něco nového, ne takového tuctového. Pak jsem se podívala na nabídku Czech-us a byla tam pozice v obchodě se suvenýry na Aljašce. A tak jsem si řekla: „Kolikrát za život se člověk podívá na Aljašku?“ ■

Art district v Miami!

Road trip na Key West, Florida - nejjihnější část Spojených států.

Katka Kadlecová

Chceš taky prožít úžasné dobrodružství ve Spojených státech? Napiš nám!

Lenka Hastíková
– Koordinátor programu
Work and Travel

E-mail:
l.hastikova@czech-us.cz

tel: +420 773 467 740